

Kantoorhond.

Elian Hattinga van 't Sant

Mogen jouw honden mee naar kantoor? Verbazing en vaak ook wat afgunst klinken door als ik vertel dat ik al vele jaren lang mijn honden mee naar mijn werk neem. Inmiddels ben ik aan de vierde generatie toe.

Het was aanvankelijk niet de bedoeling, maar toen mijn echtgenoot ineens problemen met zijn rug kreeg, zat er niets anders op dan onze drie maanden oude pup maar mee te nemen. Het was aanvankelijk bepaald niet ideaal. Ik had geen bench en mijn pup bivakkeerde in een doosje naast mijn bureau. Als ze wakker werd, moest ik spoorlags met haar naar buiten hollen. Of ik nu aan de telefoon zat of midden in een werkoverleg of vergadering, pup moest naar buiten. Ik herinner me ook nog goed dat ik telefoneerde met mijn hoofd ónder het bureau om te voorkomen dat pup computerkabels opat. Ik leek ook uit twee helften te bestaan. De ene helft werkte, zat achter de computer, regelde, telefoneerde en praatte met collega's; de andere helft had een schuin oog op de pup en probeerde haar als ze wakker was ondertussen met een flostouw ervan te weerhouden om op ontdekkingstocht te gaan.

Oogje

Het was pas veel later, toen ik bedreven was in het omvormen van mijn honden tot kantoorhonden, dat ik alleen nog maar voordelen zag. Het scheelde tijd, want het bos lag op de route tussen huis en kantoor. Ik hoefde me nooit zorgen te maken dat mijn honden thuis misschien met samengeknepen billen ellendig zaten te wezen als een vergadering uitliep of als ik langer door moest werken. Ik kon altijd een oogje op ze houden en ze waren nooit alleen. Het was dan ook een privilege waar ik strak aan vast hield, ook toen ik twee dagen per week gedetacheerd werd vlak over de grens in Duitsland. Er werd daar een werkplek voor me gemaakt waar ik de honden bij me kon houden en een hotel gevonden waar ze welkom waren. De honden waren binnen de kortste keren gewend aan de nieuwe situatie. Ze stortten 's ochtends neer op hun meegebrachte kussens en wandelden 's avonds in het hotel routineus de trap op om braaf halt te houden voor de deur van mijn gebruikelijke kamer.

Privésfeer

Ik realiseer me dat ik me in een bijzondere positie bevond. Ik werkte parttime voor een internationaal, maar niet zo heel groot bedrijf, waar ik veel eigen inbreng had. Dat hielp. Maar toch. Het is niet zo gebruikelijk om je hond(en) mee naar kantoor te nemen – op een bepaald moment waren het er in mijn geval drie! Zeker als je werkzaam bent in een dierloze branche, wordt het maar raar gevonden als je verlangens in die richting hebt. Honden horen - net als kinderen - tot de privésfeer en die laat je dus thuis, zo is de algemene conventie, zelfs onder de hondenliefhebbers.

Chique kantoor

'Hond' en 'chique kantoor' gaan doorgaans niet goed samen. Veel mensen vinden honden vies. Ze laten allerlei haren achter, ze hebben misschien vieze poten en het is niet helemaal uitgesloten dat ze ongewenste zaken (kwijl, pies, poep, braaksel) op het tapijt deponeren. Een hond op kantoor doet afbreuk aan de professionaliteit die veel bedrijven en kantoren willen uitstralen. En die heeft nu eenmaal meestal geen knus huiskamergehalte. Medewerkers en bezoekers kunnen bovendien allergisch of bang zijn voor honden. Als de bezoekers bovendien cliënten zijn, dan is het al helemaal niet de bedoeling dat die gelijk het pand weer verlaten

nadat ze de hond gespot hebben. Het is dus begrijpelijk dat werkgevers een hond liever niet zien komen en – als hij er toch per ongeluk is – snel iets zullen aangrijpen om hem weer te doen gaan.

Onzichtbaar

Een andere reden waarom werkgevers niet dol zijn op honden op kantoor, is dat ze de werknemer(s) wel eens van hun werk zouden kunnen houden. Vooral in het geval van een pup zijn niet alleen de eigenaar, maar ook hondenminnende collega's geneigd om tijd te spenderen aan het kijken naar, praten over en spelen met de pup. En dat is niet de bedoeling in een ambiance waar gepresteerd moet worden.

Wie dus met zijn hond(en) mee wil nemen en dat wil blijven doen in een werksfeer waar honden eigenlijk ongewenst zijn, zal er dus voor moeten zorgen dat ze als het ware onzichtbaar zijn, zodat iedereen vergeet dat ze er überhaupt zijn. Dat betekent in de praktijk dat ze niet naar mensen toe moeten gaan om ze te begroeten of aandacht te vragen. Ze moeten de hele dag rustig op hun plaats blijven liggen ongeacht wie er in of uitloopt. En uiteraard is blaffen of janken uit den boze.

Conditioneren

Het heeft mij altijd een beetje verbaasd dat mijn honden die thuis toch enthousiast gingen blaffen als er bezoek kwam en ieder mens liefst om de hals wilden vliegen, op kantoor de hele dag lang bijna roerloos in hun mand konden liggen slapen, liefst op hun rug met vier poten in de lucht. Ze keken niet op of om, ongeacht wat er gebeurde, ongeacht wie er binnen kwam. Ook zelf liep ik in en uit en was soms een hele tijd ergens anders in het gebouw. Maar ook dan verroerden ze zich niet. Pas als ik de computer uitzette, het raam dicht deed en mijn jas en tas pakte, kwamen ze in beweging. Gaap, rek, strek...Blijb blik. Hoera, tijd voor leuke dingen! Zo eenvoudig is conditioneren dus.

Gouden Regel.

Ik heb namelijk een Gouden Regel die ingaat op dag één dat mijn honden het kantoor binnenwandelen: niemand - maar dan ook echt niemand ! - mag ook maar enige aandacht aan ze besteden. Dat betekent: ze niet aaien, niet tegen ze praten, zelfs niet naar ze kijken. Ik doe zelf niet anders. Bij binnenkomst krijgen ze eten en daarna worden ze met een kauwbotje naar hun mand gedirigeerd. Verder ben ik aan het werk en bemoei ik me niet met ze.

Uiteraard hebben ze altijd een comfortabele plek die uitnodigt tot slapen: een grote mand met een lekker dik kussen naast mijn bureau in een rustige hoek. Uiteraard zijn ze voor die tijd meer dan een uur naar het bos geweest, zodat ze lekker uitgeraasd zijn. Maar het is geen vermoeidheid die ze zo rustig laat zijn, maar verveling. Er gebeurt gewoon helemaal niets dat leuk of interessant voor ze is. Op even kort uitlaten tussen de middag na, is de dag dodelijk saai. Pas als we het pand verlaten, breken weer goede tijden aan: wandelen, spelen, zwemmen, trainen. En aandacht. Wat dat is natuurlijk waar alles bij hen om draait.

Mis

Gelukkig heb ik in de loop der jaren collega's gehad die zich braaf aan mijn Gouden Regel houden. Een keer ging het mis en het was opmerkelijk hoe groot gelijk de gevolgen waren. Tijdens mijn vakantie was een nieuwe werknemer aangenomen, die ik daardoor niet van te voren op de hoogte had kunnen stellen. Hij was mijn kantoor binnengelopen om kennis te

maken, had mij niet aangetroffen en had mijn honden uitgebreid geknuffeld. De hele dag door sprongen de honden vol verwachting kwispelend uit hun mand zodra er iemand binnenliep. Ik begreep er niets van. Totdat de nieuwe collega weer binnen kwam, die de honden even enthousiast begroette als zij hem. De collega werd ingelicht en binnen een dag of wat waren de honden weer in het gareel.

Speelplaatsje

Uiteraard is het voor pups en jonge honden (tot zo'n twee jaar) veel moeilijker om zich lange tijd achtereen zo rustig te houden: zij willen nu eenmaal graag wat doen tegen de tijd dat ze uitgeslapen zijn. Wederom had ik het geluk dat ik daarover goede afspraken kon maken, waardoor ik redelijk flexibel kon ingaan op die behoefte. Zodra ik merkte dat de jonge hond er echt genoeg van begon te krijgen, nam ik haar mee naar een 'speelplaatsje'. Ik zoek altijd ruimtes binnen en/of buiten, waar ik even rustig en veilig een spelletje kan doen. Soms is dat een verstopspelletje - waarbij ik ze op de gang zet, een speeltje verstop en ze dan binnenlaat om te zoeken -, soms is het een hondenpuzzel of 'balletje, balletje'. Ik oefen het apporteren en leer ze kunstjes op die momenten. Ook de gewone gehoorzaamheidsoefeningen zoals 'zit', 'af', 'volg' en 'plat' komen regelmatig aan bod. Omdat dat allemaal op een enthousiaste manier gaat, met veel kleine, lekkere stukjes kaas en worst als beloning, vinden mijn honden dit alles het einde. Na zo'n intermezzo zijn ze weer een tijdje zoet. Temeer omdat ik ze hun neus en hersenen goed laat gebruiken. Daarvan worden ze in tien minuten moeier dan in een half uur wandelen.

Nabijheid

Verder krijgt het jonge spul, naast – geurloze!! – kauwbotjes ook regelmatig een leuke kantonnen doos om te verscheuren. Ook dat is arbeidsintensief werk – voor de honden althans. De oudere honden trakteer ik ook wel eens op het speelplaatsje als daar even tijd voor is, maar eigenlijk is dat niet nodig. Ze zijn gewoon zo geconditioneerd, dat ze - zelfs thuis - op het moment dat ik naar een beeldscherm tuur, zich onmiddellijk knorrend oprollen. Toch is het niet alleen de Gouden Regel waardoor ze zich zo gemakkelijk schikken in hun lot. Het is ook mijn nabijheid het grootste gedeelte van de tijd. Die is ongelooflijk belangrijk.

Gevangenis

Dat heb ik extra gemerkt nadat ik ruim een jaar geleden door een fusie, een bedrijfsverhuizing en nieuwe collega's een ruimte moest delen met iemand die panisch is voor honden. Weliswaar hebben de honden een ruim en comfortabel 'hok' gekregen, met speeltjes en hun manden, maar ze verblijven niet meer in dezelfde ruimte als ik. Ze zijn nog steeds even braaf, ze slapen nog steeds, maar de tijd die ze probleemloos kunnen overbruggen, is veel korter geworden. Ik merkte al snel dat het emotioneel een grotere belasting voor ze was. De oudste 'riep' me vaak na een paar uur. Ik hoorde dan een kort 'contactblafje': "Hallo, ik ben hier! Ben je er nog?". Als ik dan terugriep, was het wel weer goed. Maar 's avonds kwam ze extra vaak bij me op schoot hangen, alsof ze de tijd zonder me moest inhalen. De jongste explodeerde ineens als ze naar huis mocht. Ze moest eerst een paar honderd meter heel hard rennen. Ze deed me denken aan de koeien, als ze na de winter weer de wei in mogen – voor zover ze dat nog mogen - : blij dat ze uit de gevangenis zijn. Het kantoor was geen tweede thuis meer.

Ik werk nu nog maar een paar uur per week op kantoor. Mijn honden hebben nooit gekozen voor een baan in het bedrijfsleven en ik heb het geluk dat ik wel kan kiezen. Voor hen.